

Andri Meriloo: kollegiaalsus on Läänemaa arstidele väga oluline

Kollegiaalsus on meie ühenduse võtmesõna, ütles Läänemaa Arstide Ühenduse juht Andri Meriloo Med24 toimetajale Madis Filippovile.

Palun tutvustage Läänemaa Arstide Ühendust. Kui palju on liikmeid, kui sageli käiakse koos ja mis teemade üle arutatakse?

Läänemaa Arstide Ühenduses on 42 liiget, neist 20 on pensionärid. Liikmed on peamiselt Lääne maakonna arstid, aga mõned on ka Pärnumaalt. Valdav osa kohalikest arstidest – umbes 80–90 protsenti – kuulub liitu. Nende seas on ka hambaarste.

Üritame koos käia septembrist maini ühe korra kuus ja siis kutsume tavaliselt mõne ravimifirma meiega kohtuma ja ravimeid esitlema. Kokkusaamise sisuks on üks loeng arstilt mingisugusel meditsiiniteemal, uute ravimite tutvustamine ning seejärel omavaheline suhtlemine ja õhtusöök. Lisaks on meil igal aastal pidulik jõuluüritus ja kevaditi teeme 1–2päevase väljasõidu.

Kas liikmed annavad ise märku, millistel teemadel koolitusi soovitakse?

Jah, ja teatud teemad kerkivad ise üles. Siis pöördume firmade poole, kes otsivad meile teemat valdava lektori, kes tutvustab ravimeid. Vahel pakuvad firmad ise uusi teemasid välja. Kuna kordamine on tarkuse ema, siis on loengud mõnikord ka juba varem käsitletud teemadel.

Missugused plaanid on selleks aastaks?

Põhimõtteliselt samasugused,

proovime oma igakuiseid seminare edasi teha. Väljasõiduüritusena on aprilli lõpus plaanis kokkusaamine Pärnu Arstide Liidu liikmetega, kes tulevad meile külla Haapsallu, kus on plaanis ekskursioonid ja ühine õhtusöök.

Millist arengupotentsiaali seltsile näete ehk kas võiks midagi senisest rohkem teha?

Ma ütleksin, et kuna arstide ja seega liikmete arv väheneb, ei ole mul väga suurt lootust, et me oma kokkusaamisi veel tihedamaks saaksime teha. Üritame jääda samale tasemele.

Kui liitu kuuluvad haiglaarstid, perearstid ja isegi mõned hambaarstid, siis kujutan ette, et see annab võimaluse eri arstide omavahelist suhtlust oluliselt parandada.

Jah, see on minu arust väga vajalik. Aeg-ajalt tundub, kui mõtlen kogu Eesti peale, et just perearstide ja teiste erialade arstide vahel tekib pingeid. Selliste ühiste kokkusaamistega saab neid väga hästi maandada.

Kas tajute neid pingeid ka Läänemaal?

Meil neid üldiselt ei ole, sest suhtleme

Andri Meriloo

omavahel kord kuus. Eks vahel ikka mingeid probleeme haigla- ja perearstide vahel tekib, aga nende maandamiseks ongi kõige olulisem suhtlemine.

Mis on teie piirkonnas arstide peamised murekohad?

Kõige suurem mure on ikka arstide puudus. Meil on enamik arste juba pensioniealised või pensionieelikud. Pikisilmi ootame uut perearsti, sisearsti, kirurgi, aga neid ei ole kuskilt tulemas. Praegune Eesti meditsiin on väga Tallinna ja Tartu keskne.

Kui palju on abi sellest, et Põhja-Eesti Regionaalhaigla arstid käivad Läänemaa haiglas vastuvõtte tegemas?

Nad ikka käivad jah, aga ma ütleks, et ega nad väga hea meelega ei tule. Eks neid saadetakse siia valdavalt mingite stiimulitega ja nad ei käi sageli. Kui reumatoloog või kopsuarst käib üks või kaks korda kuus Läänemaa haiglas, siis seda pole ju palju.

Kui rahul olete Eesti Arstide Liiduga arstide esindamisel ja kas midagi võiks teha teisiti?

Mulle praegu ei tule meelde ühtegi probleemi või asja, millega ma poleks nõus. Kui me oleme abi küsinud, oleme seda saanud. Eesti Arstide Liit teeb hästi seda tööd, mis on talle usaldatud – näiteks arstide töö populariseerimine, palkade ja töölepingute eest võitlemine. Palgad ju tõusevad meil väga palju just tänu arstide liidule.

Minu jaoks on murekoht, et noored arstid kaovad kuhugi ära. Me ei näe endale järeltulijaid, olgugi et oleme püüdnud neid n-ö

kasvatada. Arste ei ole piisavalt ja vaakum suureneb iga aastaga. See on väga kurb ja mina ei saa aru, kus me oleme vea teinud.

Mis võiks olla lahenduseks?

Seda lahendust oleme aastaid otsinud. Abiks oleks, kui tõsta töötasud naabermaadega võrdväärseks. Noored võivad küll olla motiveeritud Eestisse tagasi tulema, aga kohalikud palgad ei rahulda. Teiseks on meil väga konkreetsed töö- ja puhkeaja nõudmised. Veel on võimalus suurendada arstide vastuvõttu ülikooli. Kahjuks on arstide õpingud väga Tartu-kesksed ja üliõpilasi ei taheta saata maakonnahaiglatesse praktikale. Seda üritame nüüd selgeks rääkida ning meelitada noori arste ja üliõpilasi tegema praktikat väljaspool Tartut ja Tallinna.

Olen aru saanud, et palk polegi enam peamine mure. Noored toovad sageli välja hoopis töökeskkonna, toksilise töökultuuri, mis peletab nad Eesti haiglatest minema. Kas teie oma seltsis tegelete töökultuuri ja kolleegiaalsuse teemaga?

Jah, kolleegiaalsus on meie ühenduse võtmesõna. Üritame oma seltsiga kolleegiaalsust meie liikmete hulgas suurendada ja pean ütleva, et meil on see õnnestunud. Meil ei ole erilisi pingeid või pealekaebamisi. Tööõhkkond on hea. Need arstid, kes tulevad meile väljastpoolt valveid tegema või asendada, on samamoodi väitnud, et siin pole pingeid ja tööõhkkond on väga hea. Kahjuks ei meelita ka see arste siia päriselt tööle – me kindlasti ootame oma kollektiivi noori töökaid arste!